

Lecția 19

Cererea semințiilor lui Ruben și Gad

Numeri 32:1-42

Moștenirea este posibilă doar în unitate

Au trecut cei treizeci și opt de ani de peregrinări prin pustie. Aaron moare și este îngropat pe muntele Hor. După zilele de jale, poporul a pornit mai departe spre Țara Promisă. Însă împăratul Aradului i-a tăiat calea și le-a luat mulți prinși de război. Probabil că majoritatea dintre războinicii lui Israel erau deja din noua generație. Înfrângerea din această primă confruntare i-a aruncat în furca unei alegeri: să se lase paralizați de frică și să se răzvrătească sau să alerge înaintea Domnului după ajutor. Ei aleg calea vieții, alergând la Domnul după ajutor. Pentru că Sihon, împăratul amoriților nu le îngăduie să treacă prin țară, ei sunt obligați s-o cucerească cu ascuțișul sabiei. Apoi cade Basanul cu împăratul ei, cu Og. Toate aceste ținuturi erau dincoace de Jordan.

Ziua 1 Citește Numeri32:1-5 Cererea fiilor lui Ruben și Gad

1. Ce au cerut cele două seminții – Ruben și Gad – de la Moise?
2. Cum își argumentează cererea?
3. Ai putea compara cererea lor cu cea a fiilor lui Zebedei din Matei 20? De ce da sau de ce nu?

Ziua 2 Citește Numeri32:6-15 Teama lui Moise

4. Cum își justifică Moise teama și mânia?
5. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat curs cererii celor două seminții, iar acestea nu ar fi trecut Iordanul?
6. Ce paralelă se poate face între situația creată după întoarcerea iscoadelor și ce pe care ar fi putu s-o creeze cererea celor două seminții?

Ziua 3 Citește Numeri32:16-19 promisiunea gadiților și a rubeniților liniștește inia lui Moise

7. Ce au promis rubeniții și gadiții lui Moise?
8. Citește Numeri 26, Iosua 1:12-18; 4:12-13 și 22:8).
9. Cum s-au întâmplat, de fapt, lucrurile?

Ziua 4 Citește Numeri32:20-27 Moise este mulțumit de răspuns și le acceptă cererea

10. Cum explici faptul că din cei 116.400 numărați la oaste în cele două seminții și jumătate, numai în jur de 40.00 de ostași tec Iordanului să lupte pentru cucerirea țării?
11. S-a călcat vreo poruncă expresă a lui Moise sau Iosua? Cum îți explici răspunsul?

Ziua 5 Citește Numeri32:28-42 O moștenire condiționată

12. De ce a duce Moise cererea celor două seminții înaintea căpeteniilor întregii adunări? Cum de adunarea cade de acord să se împlinească cererea celor două seminții??
13. Ce câștig sau ce pierdere aveau ei pe urma împlinirii acestei cereri?

Provocare:

Deliberarea lui Moise ne ajută să înțelegem un principiu important atunci când este vorba de a ajunge în moștenire: *ajungerea în moștenire este posibilă doar alături de toții sfinți și în unitate cu ei*. Cum se aplică acest principiu al noi cei din Biserica nou-testamentală?

Asemenea israeliților, și pentru noi, moștenirea este la capătul unui drum lung și anevoios, numit viața creștină, trăită prin Valea Umbrei Morții. Ca să ne asigure protecția și biruința, Dumnezeu ne-a așezat în Biserică, alături de frații noștri, ca să veghem unii asupra altora, pe de o parte, ca să nu ne înșele și să nu ne împietrească păcatul, iar pe de altă parte, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.

În *Epistola către Evrei*, autorul insistă pe această dublă funcție a părtășiei. Iată, de pildă, ce spune el în capitolul 3 al epistolei, ca soluție pentru evitarea unei tragedii asemănătoare cu cea de la Cades-Barnea:

⁶... casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm. ⁷De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, ⁸nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, ⁹unde părinții voștri M-au ispitit și M-au pus la încercare, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani! ¹⁰De aceea, M-am dezgustat de neamul acesta și am zis: «Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele! ¹¹Am jurat, dar, în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!»” ¹²Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. ¹³Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. ¹⁴Căci ne-am făcut părtași ai lui Cristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început, ¹⁵câtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii” (Evr. 3:6b-15).

Pentru ca să ne putem îndemna unii pe alții la dragoste și la fapte bune câtă vreme se zice „Astăzi”, trebuie să umblăm și să luptăm împreună, nu izolați. În procesul sfințirii, în care Dumnezeu cioplește în noi chipul Fiului Său, Duhul – puterea sfințitoare a lui Dumnezeu – se arată prin unul spre folosul altuia. Așadar, viața creștină nu se poate trăi în izolare. Dacă vrem ca păcatul să nu biruiască.

În capitolul 10 din *Epistola către Evrei*, autorul aduce în discuție cealaltă valență a părtășiei: îndemnarea la dragoste și la fapte bune:

²⁴Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. ²⁵Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci, să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie. ²⁶Căci, dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ²⁷ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți (Evr. 10:24-27).

Păcatul cu voia i-a păgubit pe cei din *Numeri*, de moștenirea care le-a fost promisă. Iar, în *Epistola către Evrei*, autorul afirmă că Biserica, respectiv părtășia din ea este stăvilarul pe care Dumnezeu l-a ridicat în calea păcatului cu voia. Cum altfel, decât împreună cu toți sfinții, putem nădăjdui să ajungem la moștenirea care ne este pusă înainte?